

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2016 roku do Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynęło przekazane według właściwości przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku pismo Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w Lublinie, w którym wskazywał, iż istnieją warunki do wydania wyroku łącznego wobec M. B..

Jak wynika z analizy karty karnej skazanego (k.5-6), akt sprawy oraz dołączonych odpisów wyroków dotyczących M. B. (k. 27-30, 33-34, 36-38, 45-46, 48-49, 51-52, 55-55v), został on skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie IV K 84/04** za: I. przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. art. 280 § 2 k.k., popełnione w dniu 2 stycznia 2004 roku, na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych, II. ciąg przestępstw wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 30 (trzydzieści) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczono karę łączną grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych (odpisy wyroków k. 27-30);

2. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 26 maja 2004 roku w sprawie XV K 1254/03** za I. przestępstwo popełnione w dniu 17 kwietnia 2003 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 226 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, II. przestępstwo popełnione w dniu 17 kwietnia 2003 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. na karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono karę łączną grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych (odpis wyroku k. 48-49);

3. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 23 maja 2007 roku w sprawie XV K 534/07** za przestępstwo popełnione w dniu 12 maja 2007 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 178a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat (odpis wyroku k. 51-52);

4. **Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 roku w sprawie IX K 124/11** za: I. przestępstwo popełnione w dniu 18 stycznia 2009 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 222 § 1 k.k. na karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, II. przestępstwo popełnione w dniu 18 stycznia 2009 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 226 § 1 k.k. na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności

na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczono karę łączną pozbawienia wolności w wysokości roku i 6 (sześciu) miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych (odpis wyroku k. 45-46);

5. **Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14** za: I. przestępstwo popełnione w dniu 26 listopada 2014 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 178a § 4 k.k. na karę roku i 4

(czterech) miesięcy pozbawienia wolności, II. przestępstwo popełnione w dniu 26 listopada 2014 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczono karę łączną pozbawienia wolności w wysokości roku i 6 (sześciu) miesięcy,

na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat (odpis wyroku k. 55-55v);

6. Sądu Rejonowego Lublin –Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14 za przestępstwo popełnione w dniu 17 sierpnia 2014 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat (odpisy wyroków k. 36-38);

7. Sądu Rejonowego Lublin –Zachód w Lublinie z dnia 7 grudnia 2015 roku w sprawie III K 760/15 za przestępstwo popełnione w dniu 7 maja 2015 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 177 § 1 k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych (odpis wyroku k. 33-34).

Sąd zważył co następuje.

W realiach niniejszej sprawy zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego względem M. B..

Jako przedpole rozważań w niniejszej sprawie wskazać należy, iż Sąd miał na względzie, fakt, że z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.). Wskazaną nowelą przepis art. 85 § 1 k.k. otrzymał następujące brzmienie: „Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną”. Stosowanie jednak do treści art. 19 cyt. ustawy zmieniającej, przepisu art. 85 k.k. i następnych z rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu nadanym wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Zważywszy, że wobec M. B. po dniu 1 lipca 2015 roku zapadły dwa wyroki skazujące - w dniu 8 września 2015 roku wyrok Sądu Rejonowego Lublin –Wschód w Lublinie w sprawie III K 1353/14, który uprawomocnił się w dniu 14 grudnia 2015 roku oraz w dniu 7 grudnia 2015 roku wyrok Sądu Rejonowego Lublin –Zachód w Lublinie z dnia 7 grudnia 2015 roku w sprawie III K 760/15, który uprawomocnił się w dniu 20 stycznia 2016 roku (informacja z KRK k. 5-6), w omawianym układzie procesowym rozważyć należało, czy z uwzględnieniem art. 4 § 1 k.k. zastosowanie znajdą przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji czy też przepisy obowiązujące po tej dacie.

W tym stanie rzeczy należy wskazać, że **przy zastosowaniu ww. przepisów w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku** łączeniu podlegałyby kary jednostkowe grzywny z dwóch wyroków oraz kary jednostkowe pozbawienia wolności także z dwóch wyroków. Odnośnie kar grzywny byłyby to kary orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie IV K 84/04 oraz Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 26 maja 2004 roku w sprawie XV K 1254/03. Co do kar pozbawienia wolności w mawianym wariantcie łączeniu podlegałyby kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w wyroku Sądu Rejonowego Lublin –Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14 oraz kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin –Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14.

Natomiast **przy zastosowaniu przepisów w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku** łączeniu podlegałyby jedynie kary pozbawienia wolności, bowiem wszystkie kary grzywny zostały już przez M. B. wykonane, a zgodnie z brzmieniem art. 85 § 2 k.k. po nowelizacji nie mogą być one łączone przy wydawaniu wyroku łącznego. Kary pozbawienia wolności, które podlegają wykonaniu, a zatem mogłyby ulec połączeniu, z zastosowaniem znowelizowanych przepisów, w wyroku łącznym to kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 roku w sprawie IX K 124/11, Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14 oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14 i Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 7 grudnia 2015 roku w sprawie III K 760/15. Zgodnie z art. 90 § 2 k.k. łączeniu podlegałyby w omawianym układzie także środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone w wyrokach: Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 23 maja 2007 roku w sprawie XV K 534/07, Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14 i Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14.

W ocenie Sądu nie można uznać, iż względniejsze dla skazanego byłoby zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksy karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku. Za powyższym przemawia fakt, że zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 1 lipca 2015 roku odnośnie kar grzywny łączeniu podlegałyby cztery jednostkowe kary grzywny orzeczone w wymiarze – dwie po 50 i 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych (z wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie IV K 84/04) oraz dwie po 50 i 70 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych (z wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 26 maja 2004 roku w sprawie XV K 1254/03). Powyższe pozwoliłyby na wymierzenie kary łącznej grzywny w przedziale od 70 do 200 stawek dziennych. Wysokość jednej stawki Sąd ukształtowałby na nowo, z zastrzeżeniem, iż zgodnie z art. 86 § 2 k.k. nie mogłaby ona przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio, tj. w realiach niniejszej sprawy 30 złotych.

Nadto Sąd połączyłby kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14 w wymiarze roku i 4 miesięcy oraz 8 miesięcy z karą roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14. Możliwy do orzeczenia wówczas wymiar kary kształtowałby się w przedziale od roku i 4 miesięcy do 3 lat pozbawienia wolności.

Natomiast łącząc kary na zasadach określonych po dniu 1 lipca 2015 roku, jak wskazano powyżej łączeniu podlegałyby kary pozbawienia wolności w wymiarze: po roku i 6 miesięcy z wyroków Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 roku w sprawie IX K 124/11 (orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata) oraz Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14, a nadto kary pozbawienia wolności w wymiarze roku z wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14 oraz 8 miesięcy z wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 7 grudnia 2015 roku w sprawie III K 760/15 (orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata). Z uwagi na fakt, iż dwie kary (w sprawie sygn. akt IX K 124/11 oraz III K 760/15) nie są karami bezwzględными, zgodnie z art. 89 § 1b k.k. należałoby przyjąć, iż miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe wskazuje, iż w przypadku kary z wyroku w sprawie sygn. akt IX K 124/11 należy przyjąć wymiar kary 9 miesięcy, zaś z wyroku sygn. akt III K 760/15 – 4 miesiące pozbawienia wolności. Sąd orzekałby jedną karę łączną bezwzględnego pozbawienia wolności w przedziale od roku i 6 miesięcy do 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

W obu rozważanych przypadkach środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podlegałyby takiemu samemu łączeniu, dlatego okoliczność ta nie ma znaczenia przy ocenie względności przepisów.

Rozważania niniejsze prowadzą do wniosku, iż kara łączną pozbawienia wolności byłaby kształtowana w obu rozważanych przypadkach w podobnym przedziale rozpiętości jej wymiaru. Jednak z zastosowaniem przepisów

obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku obejmowałyby ona jedynie dwie kary jednostkowe: z wyroku IIK 1353/14 oraz karę z drugiego wyroku tj. IXK1388/14, zaś przy zastosowaniu przepisów w brzmieniu obecnie obowiązującym obejmowałyby ona cztery kary z czterech wyroków (vide treść przedmiotowego wyroku łącznego). Fakt, iż w pierwszym przypadku Sąd połączyłby także kary grzywny jak wskazywano powyżej, nie ma dla M. B. decydującego znaczenia co do względności rozstrzygnięcia, wykonał on bowiem wszystkie podlegające w tej konfiguracji łączeniu kary grzywny. Za znaczącą, w ocenie Sądu, korzyść poczytać należy okoliczność, iż łączeniu zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami podlegać będą dwie kary orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania – z wyroku w sprawie sygn. akt IX K 124/11 oraz sygn. akt III K 760/15. Okresy próby upływają w nich odpowiednio w dniu 14 lutego 2017 roku oraz 20 stycznia 2020 roku (dane z K. k. 5-6). Oznacza to, iż po wykonaniu kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem, M. B. wykona wszystkie orzeczone względem niego kary. W przypadku zaś gdyby dokonać łączenia kar na zasadach określonych przed nowelizacją, do dnia 20 czerwca 2020 roku możliwe byłoby zarządzenie wobec skazanego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie III K 760/15, kara ta bowiem nie podlegałaby łączeniu.

Powyższe przemawia za zastosowaniem nowych przepisów w myśl art. 4 § 1 k.k., brak jest bowiem podstaw by uznać, iż stan prawny obowiązujący przed dniem 1 lipca 2015 roku był dla M. B. względniejszy.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obecnie obowiązującym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei § 2 cytowanego artykułu wskazuje, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Powyższe wyłączało możliwość łączenia kar grzywny. Te orzeczone bowiem wyrokami w sprawach sygn. akt IX K 124/11 oraz sygn. akt III K 760/15 nie podlegają wykonaniu z uwagi na zarządzenie wykonania kar pozbawienia wolności przy łączeniu kar pozbawienia wolności. Z kolei pozostałe kary grzywny zostały już wykonane.

Łączeniu podlegają zatem kary pozbawienia wolności pozostałe do wykonania (opinia o skazanym k. 40-41, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 42-43v): kary łączne orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 roku w sprawie IX K 124/11, Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14 oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14 i Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 7 grudnia 2015 roku w sprawie III K 760/15.

Łączeniu podlegały także na podstawie art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, które podlegają wykonaniu orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie IX K 1388/14 oraz Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 8 września 2015 roku w sprawie III K 1353/14. W tym miejscu należy wskazać, iż w podczas redakcji tekstu wyroku w wyniku omyłki wpisano, iż także w wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 7 grudnia 2015 roku w sprawie III K 760/15 orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas, gdy w rzeczywistości orzeczenie to nie zawiera takiego rozstrzygnięcia. W związku z powyższym także w pkt III wyroku połączono wskazany środek karny, podczas kiedy łączeniu powinny podlegać jedynie zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczone w sprawach sygn. akt IX K 1388/14 i III K 1353/14. Powyższa omyłka nie nosi znamion oczywistości, dlatego nie może być sprostowana, a jedynie wyeliminowana w drodze kontroli instancyjnej przez Sąd II instancji.

Zgodnie z art. 85a k.k. orzekając karę łączną i łącząc środki karne, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które i środek karny kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze także treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 roku w sprawie AKa 65/01 (Prok. i Pr. 2002, Nr 7-8 poz. 20) w myśl którego, zastosowanie zasady absorpcji,

asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Należy przy tym zauważyć, iż stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i właściwie ocenione już na etapie orzeczeń jednostkowych i wpłynęły na wysokość poszczególnych kar. Niewątpliwie natomiast Sąd wydający wyrok łączny winien kierować się dyrektywą prewencji indywidualnej oraz generalnej. Chodzi tutaj w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz chroniła społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Jak podkreśla się w orzecznictwie „sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach” (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, z. 5 – 6, poz. 65), lecz powinien przede wszystkim w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, gdyż wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych, co do sprawcy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania.

Sąd miał w polu widzenia także opinię z Zakładu Karnego w Opolu Lubelskim (k. 40-41), według której zachowanie skazanego można ocenić jako poprawne. Był raz nagradzany kodeksowo, nie dopuścił się przekroczeń natury porządkowej czy dyscypliny. W gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie, w odniesieniu do położonych przyjmuje regulaminową postawę. Przynależy on jednak do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, co należy poczytać za sytuację niepożądaną. Nie jest zatrudniony w zakładzie karnym i o to nie zabiega. Wykazuje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. W ocenie Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w O. proces resocjalizacji M. B. wymaga dalszych oddziaływań w celu umocnienia prospołecznej postawy i utrwalenia społecznie pożądanых zachowań.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd uwzględnił wszystkie wskazane wyżej okoliczności.

Zdaniem Sądu przy ustalaniu wymiaru kary łącznej zasadne było zastosowanie zasady asperacji. Łączeniu podlegały cztery kary pozbawienia wolności – bezwzględne: roku (III K 1353/14), roku i 6 miesięcy (IX K 1388/14) oraz kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania – roku i 6 miesięcy (IX K 124/11) oraz 8 miesięcy (III K 760/15), co w konsekwencji przy wymierzaniu kary łącznej jako kary bezwzględnej pozbawienia wolności zgodnie z art. 89 § 1b k.k. odpowiada 9 miesiącom bezwzględnego pozbawienia wolności (IX K 124/11) i 4 miesiącom bezwzględnego pozbawienia wolności (III K 760/15). Sąd łączył także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat orzeczony wyrokiem w sprawie sygn. akt IX K 1388/14 oraz 3 lat orzeczony w wyroku w sprawie sygn. akt III K 1353. Jak wskazano przy redakcji wyroku doszło do omyłki opisaną powyżej, która może zostać wyeliminowana przez Sąd odwoławczy.

Wymierzona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat uwzględnia związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy przestępstwami. Skazany jest osobą siedmiokrotnie karaną. Okazał brak poszanowania norm prawa, jednak jako okoliczność przemawiającą na jego korzyść wskazać należy jego pozytywną postawę na czas orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Dlatego w ocenie Sądu cel orzeczonych kary i środka karnego zostanie osiągnięty przy wskazanym wyżej wymiarze.

Dodać należy, iż nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że kary jednostkowe pozbawienia wolności składające się na karę łączną orzeczone względem M. B., nie są karami długoterminowymi, najdłuższa z nich wynosi rok i 6 miesięcy. Dlatego też w realiach niniejszej sprawy, zważywszy na wielokrotną karalność, zastosowanie zasady

absorpcji kar byłoby nienależytym premiowaniem skazanego, prowadząc tym samym do jego bezkarności za te czyny, a w konsekwencji powodując, iż kara nie spełniałaby swoich funkcji represyjnych oraz wychowawczych i to zarówno w aspekcie indywidualnym, jak i społecznym. Z kolei kara łączna wymierzona na zasadzie kumulacji, byłaby w ocenie Sądu zbyt surowa z uwagi na postawę skazanego, zbliżone okresy popełniania czynów zabronionych oraz ich kwalifikację.

Sąd uznał, że ukształtowane w wyroku kara łączna i środek karny będą odebrane jako sprawiedliwe, skutkując jednocześnie utwierdzeniem w społeczeństwie przekonania o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Na ten fakt wskazuje również stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru.

Na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 577 k.p.k. okresy dotychczas odbytych kar z połączonych wyroków.

Wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego wyroki: Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie IV K 840/04, Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 26 maja 2004 roku w sprawie XV K 1254/03 oraz Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 23 maja 2007 roku w sprawie XV K 534/07 na podstawie art. 572 k.p.k. należało umorzyć postępowanie w tym zakresie.

Uwzględniając sytuację finansową M. B., niewykonywanie przez niego odpłatnej pracy w warunkach izolacji, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił go od ponoszenia wydatków związanych z niniejszym postępowaniem, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.